

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 20 czerwca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Leszek Matuszewski

SSO Ewa Taberska (spr.)

SSO Hanna Bartkowiak

Protokolant aplikant adwokacki P. Ś.

Przy udziale A. D. Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Poznaniu

po rozpoznaniu w dniu 20 czerwca 2017 r.

sprawy **W. S.**

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Gnieźnie

z dnia 8 lutego 2017 r. - sygn. akt II K 883/16

1. Utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok.
2. Zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. G. kwotę 516.60 złotych brutto z tytułu zwrotu kosztów obrony z urzędu w postępowaniu odwoławczym
3. Zwalnia oskarżonego od zwrotu Skarbowi Państwa kosztów procesu za postępowanie odwoławcze.

H. B. L. E. T.

UZASADNIENIE

W. S. został prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 20 marca 2015r. sygn. akt II K 524/14 (428 – 430), zmienionym (i częściowo uchylającym sprawę do ponownego rozpoznania – K. 442 - 443 w części orzeczenia o karze łącznej i środku karnym) wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 5.10. 2016 sygn. akt IV Ka 149/16 za:

- ciąg przestępstw z art. 202 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk popełniony w dniu 19.06.2013 r. i w nieustalonym dniu lata 2013 r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności (pkt 1 wyroku);

- przestępstwo z art. 200 § 1 kk w zw. z art. 4 § 1 kk popełnione w dniu 21.12.2012 r. na karę 2 lat pozbawienia wolności (pkt 2 wyroku).

Sąd Rejonowy w Gnieźnie wyrokiem z dnia 8 lutego 2017r. sygn. akt II K 883/16 , po ponownym rozpoznaniu sprawy – K. 512 i 512v :

1. Na podstawie art. 86 § 1 kk i art. 91 § 2 kk połączył orzeczone wobec skazanego W. S. jednostkowe kary pozbawienia wolności wymierzone w pkt 1 i 2 wyrok Sądu Rejonowego w Gnieźnie z dnia 20.03.2015 r. sygn. akt II K 524/14 i wymierzył mu **karę łączną 2 (dwóch) lat i 2 (dwóch) miesięcy** pozbawienia wolności;

2. Na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej wobec skazanego kary łącznej pozbawienia wolności zaliczył okres jego zatrzymania w dniach od 7.07.2013 r. do dnia 9.07.2013 r. uznając ją za wykonaną co do **3 (trzech)** dni;

3. Na podstawie art. 41a § 2 kk orzekł wobec skazanego środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonej J. B. na odległość mniejszą niż 20 (dwadzieścia) metrów oraz zakaz kontaktowania się z pokrzywdzoną J. B. na okres **6 (sześciu) lat**;

4. Na podstawie art. 41a § 1 kk orzekł wobec skazanego środek karny w postaci zakazu zbliżania się do pokrzywdzonych M. K., W. K. na odległość mniejszą niż 20 (dwadzieścia) metrów oraz zakaz kontaktowania się z pokrzywdzonymi M. K. i W. K. na okres **6 (sześciu) lat**, oraz orzekł o kosztach procesu.

Apelację od powyższego wyroku złożył obrońca oskarżonego – K. 532 - 533 – zaskarżając wyrok w części dotyczącej orzeczenia o karze w punkcie 1.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

W ocenie Sądu Okręgowego wymierzona skazanemu kara łączna 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności nie razi surowością. Sąd Rejonowy bowiem przy jej wymiarze uwzględnił wszystkie dyrektywy wymiaru kary łącznej i w sposób prawidłowy i wyczerpujący uzasadnił swoje stanowisko.

I tak Sąd Rejonowy trafnie wskazał, że absorpcję kar należy stosować bardzo ostrożnie, a priorytetową zasadą kary łącznej powinna być zasada asperacji, zaś kara łączna, orzeczona na zasadzie absorpcji lub kumulacji - wyjątkiem. Żaden automatyzm w wymiarze kary nie może zasługiwać na aprobatę, gdyż zasada kumulacji byłaby formą odplaty, zaś zasada absorpcji - formą nagrody.

Przy wymiarze kary łącznej, Sąd Rejonowy prawidłowo także ocenił zarówno przedmiotowy związek zbiegających się realnie przestępstw (tj. bliskość czasową ich popełnienia, osoby pokrzywdzonych i rodzaj naruszonego dobra prawnego, a także sposób działania sprawcy) jak i podmiotowym związek, tj. motywy i pobudki stymulujące skazanego oraz rodzaj i formę jego winy.

Sąd Rejonowy także nie pominął przy kształtowaniu kary łącznej dyrektywy prewencji indywidualnej i generalnej oraz dyrektyw wymiaru kary takich jak stopień społecznej szkodliwości i winy, jaki znamionował czyny, za które orzeczono kary, podlegające łączeniu.

Wobec skazanego za przypisane W. S. przestępstwo i ciąg przestępstw mogła zostać orzeczona kara łączna pozbawienia wolności w wymiarze od 2 lat - przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji do 2 lat i 6 miesięcy - przy zastosowaniu zasady kumulacji i jedynie zastosowanie zasady absorpcji, umożliwiło by wymierzenie W. S. kary łącznej 2 lat pozbawienia wolności.

Sąd Okręgowy jednakże, wbrew argumentom zawartym w apelacji obrońcy skazanego, podziela stanowisko Sądu Rejonowego, iż brak było podstaw do tego, by wobec W. S. zastosować zasadę całkowitej absorpcji i orzec karę łączną w wymiarze odpowiadającym najsurowszej z kar orzeczonych wobec skazanego.

Jeszcze raz można w tym miejscu przytoczyć argumentację Sądu Rejonowego, iż czyny przypisane skazanemu godziły co prawda w to samo rodzajowe dobro prawnie chronione, tj. wolność seksualną i obyczajność. Nie mniej jednak czyny objęte ciągiem przestępstw z art. 202 § 1 kk w zw. z art. 91 § 1 kk i czyn z art. 200 § 1 kk dzielił okres 6 miesięcy. Nadto zostały one popełnione na szkodę trzech różnych osób, brak zatem między tymi czynami bliskiego związku przedmiotowego i podmiotowego. Nie sposób również przyjąć, iż jeden z tych czynów miał charakter zdecydowanie dominujący nad resztą. Bez wątpliwa czyn z art. 200 § 1 kk był czynnem o największym ładunku społecznej szkodliwości. Nie mniej jednak kara pozbawienia wolności wymierzona skazanemu za ten czyn, w ocenie Sądu Rejonowego, nie mogła pochłonąć w całości kary wymierzonej mu za ciąg przestępstw z art. 202 § 1 kk. Tego

ciągu przestępstw, skazany dopuścił się 6 miesięcy później, nadto na szkodę dwóch innych pokrzywdzonych. Instytucja wyroku łącznego nie powinna stanowić premiowania wielokrotnych sprawców przestępstw, albowiem straciłaby ona swój walor w zakresie zarówno prewencji szczególnej jak i ogólnej. Poza tym podkreślenia wymaga, iż za czyn z art. 200 § 1 kk wymierzono skazanemu karę pozbawienia wolności w dolnej granicy ustawowego zagrożenia.

Przy ocenie trafności wymiaru kary łącznej przez Sąd I instancji, Sąd Okręgowy nie tracił z pola widzenia także argumentów, które obrońca przytoczył w apelacji argumentując potrzebę warunkowego zawieszenia wykonania kary łącznej, gdyby wymiar tej kary został ukształtowany na poziomie 2 lat. Obrońca bowiem wskazywał m.in że po wydaniu wyroku przez Sąd Rejonowy w sprawie II K 524/14 oskarżony prowadzi ustabilizowany tryb życia, ma rodzinę z którą jest związany, podejmuje starania mające na celu zacieśnienie więzi rodzinnych, zwłaszcza z dziećmi, na które łoży alimenty, stawiał się na dozór policyjny, nie dopuścił się innych przestępstw, pracował zarobkowo i ma krytyczny stosunek do swojego postępowania oraz dostrzegł popełnione błędy jak również odczuwa lęk przed odbyciem kary pozbawienia wolności, gdyż ma świadomość możliwości zaistnienia silnego ostracyzmu ze strony współwięźniów z uwagi na charakter czynów mu przypisanych.

Żaden z tych argumentów jednak, nie stał się dla Sądu Okręgowego na tyle istotny, by mógł stać się przyczyną zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie ukształtowania wymiaru kary łącznej, albowiem waga czynów przypisanych skazanemu i wysoki stopień ich szkodliwości społecznej, oraz prawidłowa argumentacja Sądu Rejonowego co do wymiaru kary łącznej powyżej 2 lat omówiona już powyżej, stanowią najistotniejszy czynnik uniemożliwiający ukształtować karę łączną przy zastosowaniu zasady absorpcji.

Wymiar kary łącznej 2 lat i 2 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wobec W. S. nie dawał zatem podstaw do warunkowego zawieszenia orzeczonej wobec W. S. kary łącznej w oparciu o art. 69 § 1 kk, również w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015 r. i tym samym uwzględnienia argumentacji obrońcy w tym zakresie zawartej w apelacji.

Sąd Okręgowy nie podejmuje natomiast szerszej polemiki z obrońcą skazanego w zakresie pozbawionego, zdaniem obrońcy, sprawiedliwości zagrożenia karą za czyny z art. 200 § 1 kk w dolnej granicy zagrożenia, tj. od 2 lat pozbawienia wolności. Polemika taka jest bowiem bezprzedmiotowa w sytuacji, gdy racjonalny ustawodawca właśnie w taki sposób nakazuje sądom powszechnym stosować zarówno wskazaną w art. 200 §1 kk normę prawną jak i wymierzać wskazaną tam karę w granicach ukształtowanych potrzebami ochrony małoletnich przed sprawcami przestępstw seksualnych, które to przestępstwa niewątpliwie charakteryzują się bardzo wysokim stopniem szkodliwości społecznej, bez względu na rozmiar szkód jakie wywołują w psychice ofiary. Na marginesie jedynie Sąd Okręgowy zaznaczy (abstrahując od osoby skazanego), iż im młodsza ofiara takiego przestępstwa, tym rozmiar szkód w psychice jest trudny do oceny. Skutki bowiem przestępnego działania sprawcy, mogą ujawnić się u pokrzywdzonego dziecka znacznie później i nie sposób wykluczyć, że będą poważne.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Na podstawie § 4, § 17 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. 2016 r., poz. 1714) Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. G. kwotę 516,60 złotych brutto z tytułu zwrotu kosztów obrony z urzędu z postępowaniu odwoławczym.

Kształtując natomiast swe orzeczenie o kosztach, Sąd Okręgowy na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., art. 634 k.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych, zwolnił oskarżonego z obowiązku zapłaty Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, w tym od uiszczenia opłaty za II instancję z uwagi na orzeczoną karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania.

H. B. L. E. T.